

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRĂREA nr. 145
din 18.02. 2008

Dosar nr: 103/2007

Petiția nr: 2120 din data de 12.03.2007

Petent: F C D

Obiect: constatarea de către Colegiul Director că decizia MIRA prin care consideră că funcția de auditor de justiție nu este o funcție publică, este discriminatorie

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul petentului

I.1.1. Petent F C D cu domiciliu

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Internelor și Reformei Administrative, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1, București

I.3. Procedura de citare

În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Părțile au fost citate pentru data de 05.07.2007.

La audierea din 05.07.2007 nu s-au prezentat părțile.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

II. Susținerile părților

Susținerea petentului

În perioada septembrie 1994 și până la data de 10.07.1998 petentul a fost student în cadrul Academiei de Poliție „Al. I. Cuza” București, după care a lucrat ca ofițer în diferite structuri ale Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

La data de 01.10.06 petentul și-a încetat încetat raporturile de serviciu cu MIRA, ca urmare a faptului că în urma examenului organizat de Consiliul Superior al Magistraturii în perioada august- septembrie 2006 petentul, a fost declarat **admis** și a devenit **auditor de justiție**, funcție incompatibilă cu aceea de ofițer al MIRA și prin urmare petentul și-a încetat raporturile de serviciu cu MIRA.

MIRA a dispus încetarea raporturilor de serviciu al petentului prin demisie, conform art. 69 lit. f din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și a fost emisă o decizie de imputare prin care, petentul a fost obligat la plata contravalorii cheltuielilor de școlarizare pe care instituția le-a efectuat în perioada 1994-1998, cât petentul a fost student în cadrul Academiei de Poliție „Al. I Cuza” București.

Potentul subliniază faptul că potrivit art. 70 din Legea nr. 360/2002, polițistul care a absolvit o instituție de învățământ al MIRA și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui, este obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens.

Potentul apreciază că un motiv neimputabil este și cel prevăzut de art. 69 litera e din Legea nr. 360/2002, potrivit căreia raporturile de serviciu pot înceta la **numirea** într-o altă funcție publică.

Potentul precizează că principala modalitate de a accede la o funcție de magistrat reglementată de lege, este prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii.

Cursanții institutului Național al Magistraturii au calitatea de auditor de justiție, conform art. 16 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 și beneficiază de o bursă având caracterul unei indemnizații lunare corespunzătoare funcției de magistrat stagiar, în raport cu vechimea pe care o au ca auditori.

Perioada în care o persoană a avut calitatea de auditor de justiție, dacă a **promovat examenul de absolvire** a Institutului Național al Magistraturii, constituie vechime în funcția de judecător sau procuror.

După promovarea examenului de absolvire a INM-ului, auditorii de justiție dobândesc calitatea de magistrat definitiv, fiind numit în funcție de Președintele României.

Potentul susține că un ofițer din MIRA, care a absolvit Academia de Poliție „Al. I. Cuza” și pentru pregătirea căruia instituția a cheltuit anumite sume de bani, a îndeplinit funcții de specialitate juridică în cadrul MIRA și a promovat examenul de admitere în magistratură organizat în condițiile art. 33 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, nu va fi obligat la restituirea cheltuielilor cu școlarizarea, întrucât a fost numit într-o altă funcție publică, cea de magistrat, motiv neimputabil conform prevederilor art. 70 din Statutul polițistului.

Susținerea Ministerul Internelor și Reformei Administrative

Prin adresa nr. 4478/03.05.2007 Ministerul Internelor și Reformei Administrative a comunicat următoarele:

- La absolvirea studiilor Academiei de Poliție "Al. I. Cuza", petentul a semnat un angajament prin care se obliga să desfășoare activitate, în calitate de polițist, o perioadă de 10 ani
- Participarea la concursul organizat de INM în vederea formării inițiale ca magistrat a fost rezultatul voinței individuale, cum, de asemenea, a fost rezultatul voinței sale și solicitarea de încetare a raporturilor de serviciu cu ministerul, prin demisie.
- Din sistemul Legii nr. 303/2004 privind Statutul magistraților precum și din cel al HG nr. 439/2006 pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a INM se desprind în mod expres calitatea celor admiși la cursuri, respectiv auditori de justiție, fără a fi precizat însă că aceștia ocupă o funcție publică sau că ar fi numiți într-o astfel de funcție.
- Invocă decizia nr. 565/25.10.2005 a Curții Constituționale.

III. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petentul a fost admis la concursul de ocupare a funcției de auditor de justiție, că acesta și-a solicitat încetarea raporturilor de serviciu cu MIRA, în urma acestui concurs și că participarea la concursul organizat de INM în vederea formării inițiale ca magistrat a fost rezultatul voinței individuale a petentului.

În drept, Colegiul Director reține că potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în "Monitorul Oficial" nr. 135 din 31 mai 1994, prevede în art 14 ca: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.

În același sens, **Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, ratificat de România prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercițarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Conform art 2 alin (1) din OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, “*prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasă, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intra sub incidența legii penale.”

Analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Austria, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau

preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Colegiul Director reține că petentul consideră discriminatorie decizia MIRA prin care consideră că funcția de auditor de justiție nu este o funcție publică.

Or, raportat la prevederile articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

Având în vedere aspectele de mai sus, petiția dată, precum și documentele de la dosar, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură aspectele ridicate de petentă sunt de natură discriminatorie, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

Pentru ca o faptă să fie calificată drept faptă de discriminare, aceasta, trebuie să îndeplinească, cumulativ, mai multe condiții :

1.Existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile). În cazul de față nu există persoane sau situații aflate în poziții comparabile.

2.Existența unui criteriu de discriminare, potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată. În cazul de față nu s-a identificat vreun criteriu de discriminare.

3.Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop să nu fie adecvate și necesare;

4.Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

Potrivit definiției, tratamentul diferențiat trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate

în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorita unui criteriu.

Coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director constată că în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire (restricție, excludere, deosebire, preferință) între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art.20 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi**, ale membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1 faptele prezentate nu constituie acte de discriminare, conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. Clasarea dosarului;
3. O copie a hotărârii se va comunica părților

IV. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

- nu este cazul;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC- Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE- Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU- Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.